

].

Na počátku 20. století žila Praha poklidným životem poslušného města rakousko-uherské říše. V Rusku však, v mátušce Moskvě, ještě dozníval svist stovek nábojů, jež do hladových dělníků a rolníků nechal vystřílet car před svým bílým palácem. Prahu ale hlad ruského proletariátu netrápil. Moskva byla přece daleko. A první světová válka také.

Praha jen kvetla, stavěly se nové bloky, ty levné z oklepaných cihel z bouraček a také ty dražší – úřednické domy se zářícími tabulemi vyleštěných oken. Rostly i nejdražší vily, kolem Pražského hradu, na Malé Straně a na Ořechovce. Pražané však bydleli také dole – kolem hučící řeky Vltavy, třeba jen v prostých barácích, co je na špatném podloží, ze suti a písku, stavěli rychlokvašení stavitelé v Holešovicích či v Karlíně. Na jedné straně ulice dělnické baráky s tmavými byty, na straně druhé pak domy z pálených cihel s obchody a krámky v přízemí a se solidními měšťanskými byty o patro výš. Jak kdo chtěl, jako kdo uměl platit.

Po blátivém chodníku chudší strany ulice Karlína spěchal muž v dlouhém tmavém kabátě. Solidní střih, jistě od lepšího krejčího

z centra Prahy. Boty s leskem kvalitního krému rychle šlapaly po nerovném kamenném dláždění. Muž se ale, i přes solidní střih šatů, tvářil vystrašeně, plaše, jako malá šedivá myška. Pořád se rozhlížel, snad proto, aby ho nikdo neviděl, jak spěchá blátem chudé strany ulice. Ten dobře oděný muž však také jako myška vypadal.

Pouhých osmadvacet by mu nikdo nehádal. Vždycky vypadal starší, už v obecné škole říkali, že patří o dva tři ročníky výš. Příliš brzy moudrý, nebo jen vyspělý? Ve věku, kdy mladí muži kvetou v čerstvě požehnaných manželstvích, vyhlížel už jako chlapík pár let po třicítce. S kouty řídkých tmavých vlasů. Ale i tak se dobře oženil a díky manželčinu věnu začal provozovat výnosnou – doslova věčnou živnost. Vlastně mu nic nechybělo. Nebo ano?

Muž se zastavil před jedním z chudých domů, jež u paty chodníku vystavují špinavá okna nejlevnějších bytů v suterénu. Kdo by ta okna pořád dokola myl a leštil, když ulicí projede koňský potah a bláto z kaluže znovu a znovu dívoce stříkne? Ale za stopami bláta v oknech jednoho z bytů byly, jako světýlka ve tmě, vystaveny barevné obrázky. Jen dětské črty, slunce mezi oblaky, koník na louce, tmavý les s vílami. Neměly žádnou hodnotu, avšak muž- -myška ty obrázky miloval. Vždycky se tu zastavil a díval se.

Za prostou, ale čistou bílou záclonou malá holka. Marie. Pozorovala stín chlapa za oknem. Byla to pohledná křehká dívka v černé seprané sukýnce a s barevnou stužkou ve vlasech. Vždy celé odpoledne čekala, až se za oknem objeví ten stín. Jakmile se konečně dočkala, srdíčko se jí rozbušilo. Věděla však, že nemůže utéct, že musí počkat, až se chlap skloní k okenní tabulce a zaťuká. Plaše a nesměle. Ona pak vyskočila na vratkou židli a otevřela. Tak tomu bylo vždycky. Jen musela vyčkat, až se ozve ten zvuk – klepání.

Když se konečně onen plachý a nesmělý zvuk ozval, Marie se vylekala. Vždycky se tak trochu vylekala. Ještě malou chvíli, ještě jedno nedočkavé klepání, a až pak vyskočit na židli a otočit klikkou.

„Dobrý den, pane Novák.“

„Jakpak se máš?“

„Dobře.“

„Co ve škole?“

„Dobře.“

Novák si nervózně odkašlal. Dělal to tak vždycky před důležitou větou.

„Máš nové obrázky, vidíš?“

„Mám.“

Pan Novák se znovu zadíval na barevné kresbičky. Vypadalo to, že obrázky zkoumá odborně, kompozici barev a tóny. Trochu tomu přece rozuměl.

„Moc hezky maluješ.“

„Vím,“ usmála se Marie.

„Dáš mi ty obrázky? Nechci je zadarmo.“

Jako v divadle, jako posté hrané představení.

„A co dáte?“

Vždycky si dávala záležet na tom, aby tuhle otázku zašeptala.

Pan Novák rozepnul kabát a vytáhl z kapsy balíček.

„Je tam hovězí maso, ať ti máma uvaří polévku. Taky jsem koupil kus salámu a šunku.“

Marie posbírala všechny vystavené obrázky a dala je Novákovi.

„Jsou vaše, pane.“

Dlaň s malůvkami a ruka s jídlem se letmo, plaše střetly.

„Kdy zas budeš mít nové obrázky?“

„Nevím, už nemám barvičky.“

Novák hrábl do kapsy u vesty a vyndal pár mincí.
Dlaň děvčete a ruka muže se znovu střety.
„Až něco namaluješ, zase přijdu.“
„Dobře.“

Marie přibouchla okno, otočila zarezlou klíčkou a seskočila z vratké židle. Stín muže za oknem zmizel. Děvče se zakouslo do nakrojené šišky dobře uzeneho salámu. Máma bude mít radost, až se vrátí z práce. I malá holka se umí postarat.

Pan Novák vložil obrázky pod kabát, plaše se rozhlédl, zda ho opravdu nikdo nepozoroval, a chvatně přešel blátivou ulici. Právě včas, protože ze dveří protějščího domu se ozvalo:

„Volali z Husí ulice, máš tam nebožtíka, pohřeb první třídy.“

Novák jen unaveně vzdychl:

„Hned zavolám svým chlapům.“

Mladá hubená žena s módním zástřihem hnědých vlasů zvýrazněných barvou vyšla ze dveří krámkou, či vlastně kanceláře. Nad výlohou plnou umělých květin a černých stuh zlacený nápis „Pohřební služba“. Žena vypadala jako dobrá hospodyně, movitá sice, ale se stopou venkovského dvorku. Přes šedavé upnuté šaty květovaná zástěra za pár šupů. Starožitná brož u krku však za hezkých pár stovek.

Manželka pana Nováka už dávno věděla, že muž kupuje obrázky od malé holky z domu naproti.

„Kolik jí dáváš?“

„Jenom trochu peněz.“

„Jsi blázen.“